

# Roma stadfester synet – nummer tolv

## *Profetiens tredobbelte anvendelse: Ødeleggelsens styggedom og advarselen i de siste dager om å flykte*

Jeff Pippenger  
2024-08-31

Ødeleggelsens styggedom, som det er talt om ved profeten Daniel, er et tegn for kristne i tre forskjellige tidsaldre til å flykte. De kristne i Jerusalem flyktet da de så de romerske hærs faner omringe Jerusalem i år 66 e.Kr. De kristne i det sene femte og tidlige sjette århundre flyktet ut i ørkenen da de så syndens menneske i Guds tempel utrope at han var Gud. I 1888 ble en rekke søndagslover fremmet i De forente staters kongress av senator Blair. Disse lovforslagene ble kalt Blair-lovforslagene, og de var et forsøk på å identifisere søndag som en nasjonal gudstjenestedag. Søndagstilbedelse er dyrets merke, merket på pavelig myndighet, og De forente staters grunnlov motsetter seg direkte håndhevelsen av en nasjonal religion som en prøve for borgerne i De forente stater.

Det er nettopp dette forholdet som utelates i den feilaktige anvendelsen som er knyttet til å identifisere USA som det moderne Roma. En tredobbelt anvendelse av profetien har bestemte regler som styrer dens anvendelse. Reglene fastslår at de profetiske kjennetegnene ved den første oppfyllelsen skal sammenføres med de profetiske kjennetegnene ved den andre oppfyllelsen for å fastslå de profetiske kjennetegnene ved den tredje oppfyllelsen.

Advarselen om å flykte er en advarsel om å flykte fra en kommende forfølgelse. I Kristi tidsalder var forfølgelsen Jerusalems og templets ødeleggelse i året 70. Varseltegnet på denne nært forestående forfølgelsen ble gitt i år 66 e.Kr. Advarselen om å flykte i slutten av det femte og begynnelsen av det sjette århundre ble av Paulus identifisert som erkjennelsen av et frafall fra det profetiske Pergamon, som representerte det hedenske Roma. Det måtte først komme et frafall, for at syndens menneske, som ville utrope seg selv til Gud, skulle bli åpenbart. I historien frem mot 538 ble det hedenske Roma, som hadde holdt tilbake, eller som Paulus uttrykte det, «holder tilbake», tatt bort, og da Pergamon falt fra og tegnet til å flykte kom, påla det de trofaste å skille seg fra fellesskapet med de pavelige kirker. Så, i 538, ved konsilet i Orléans, vedtok den pavelige makt en søndagslov, og de ett tusen to hundre og seksti årene med pavelig forfølgelse begynte.

De to første vitnene viser klart at den tredje oppfyllelsen av advarselen om å flykte, gitt av Kristus, gikk forut for selve forfølgelsen. Jerusalems ødeleggelse inntraff nøyaktig tre og et halvt år etter at Cestius' beleiring begynte i år 66 e.Kr., og gav således de kristne anledning til å flykte før de redsler som den andre beleiringen førte med seg, den som ble igangsatt av Titus og endte med ødeleggelsen av tempelet og byen. Forut for året 538 skilte de kristne seg fra den pavelige Romerkirken og flyktet profetisk ut i ødemarken, som representerer det åndelige Jerusalems ødeleggelse.

Men forgården som er utenfor templet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene. Og den hellige stad skal de trække under fot i førtito måneder. Og jeg vil gi makt til mine to vitner, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. Åpenbaringen 11:2, 3.

I begge fremstillingene av advarselen om å flykte kommer advarselen før forfølgelsen, og forfølgelsen er fremstilt ved Roma, enten hedensk eller pavelig, som trår Jerusalem under fot, enten bokstavelig eller åndelig. Advarselen om å flykte for syvendedagsadventistene var Blair-lovforslaget i 1888. I den første oppfyllelsen i det hedenske Romas historie skulle de kristne flykte fra Jerusalem, og i oppfyllelsen av det pavelige Roma flyktet de kristne ut i ødemarken. For adventismen var advarselen å flykte ut på landet.

«Det er ikke nå tid for Guds folk til å feste sine hjerter ved verden eller samle seg skatter på jorden. Tiden er ikke langt borte da vi, lik de første disiplene, skal bli tvunget til å søke tilflukt på øde og ensomme steder. Slik Jerusalems beleiring ved de romerske hærer var signalet til flukt for de judeiske kristne, slik vil vår nasjons maktovertakelse i det dekret som håndhever den pavelige sabbat, være en advarsel for oss. Da vil tiden være inne til å forlate de store byene, som en forberedelse til å forlate de mindre for tilbaketrukne hjem på avsidesliggende steder blant fjellene.» Testimonies, bind 5, 464.

«At vårt land tok makten i bruk i dekretet som håndhever den pavelige sabbat, skulle være en advarsel for oss», ble oppfylt da ødeleggelsens vederstyggelighet, i samsvar med Marks ord, «stod der den ikke burde stå». I 1888 vurderte Amerikas forente staters Kongress en lov i direkte motsetning til et grunnleggende element i Konstitusjonen, og på det tidspunkt skulle syvendedagsadventistene forlate byene og flytte ut på landet.

«Ikke én eneste kristen omkom i Jerusalems ødeleggelse. Kristus hadde gitt sine disipler advarsel, og alle som trodde hans ord, holdt øye med det lovede tegnet.... Uten opphold flyktet de til et trygt sted — byen Pella, i landet Perea, på den andre siden av Jordan.» The Great Controversy, 30.

De profetiske kjennetegnene ved det første av advarselstegnene om å flykte, representerer den tredje og endelige oppfyllelsen. Noen ganger frembringer disse profetiske kjennetegnene en dobbel oppfyllelse innenfor den tredje oppfyllelsen. Et eksempel på dette er de tre Elia-skikkelsene. Rekken av Elia i hans konfrontasjon med Jesabel, Akab og Ba'als profeter, sammen med kjennetegnene ved døperen Johannes, den andre Elia, i hans konfrontasjon med Herodias, Herodes og Salome, fastslår at i de siste dager, for den tredje og endelige oppfyllelsen av en tredobbel anvendelse er alltid i de siste dager, representerer Elia og Johannes to klasser av Guds folk. Den ene klassen, representert ved Elia, dør ikke, og den andre klassen, representert ved Johannes, dør. De to klassene er også representert i Åpenbaringen kapittel syv som de hundre og førtifire tusen, som ikke dør, og den store skare, som dør.

I de tre Babylon er et lignende element i det profetiske budskapet at det første Babylon er representert ved Nimrod, men det andre Babylon er representert ved den første og den siste kongen, Nebukadnesar og Belsasar. Nebukadnesar representerer dem i Babylon som skal bli frelst,

og Belsasar dem i Babylon som skal gå fortapt.

I de siste dager er det to søndagslover som er gjenstand for Bibelens profeti. Den første er den snart kommende søndagsloven i Amerikas forente stater, og den andre er søndagsloven som blir påtvunget hele verden. Disse to søndagslovene ble forbildet ved hedensk Romas søndagslov, da Konstantin i året 321 håndhevet den første søndagsloven, etterfulgt av søndagsloven i det pavelige Roma i 538. Hedensk Roma er ett av flere profetiske forbilder som foregriper Amerikas forente stater, og søndagsloven av 321 er et forbilde på den snart kommende søndagsloven i Amerikas forente stater. Den pavelige søndagsloven av 538 er et forbilde på søndagsloven som blir håndhevet overfor hele verden. Det feilaktige syn at Amerikas forente stater er forbildet ved røverne i Daniel elleve, forsøker å bruke den snart kommende søndagsloven i Amerikas forente stater som bevis for å hevde at søndagsloven i Amerikas forente stater beviser at Amerikas forente stater er det moderne Roma, og ser bort fra at det finnes en annen søndagslov som blir påtvunget hver nasjon i verden ved dragens, dyrets og den falske profets trefoldige forening.

Dersom en søndagslov i De forente stater identifiserer De forente stater som det moderne Roma, hva identifiserer da den verdensomfattende søndagsloven? De tre Roma identifiserer at det moderne Roma, som er trefoldig, vil håndheve to atskilte søndagslover. Den første er i De forente stater og ble forbilledlig fremstilt ved Konstantins søndagslov i 321, og den andre gjelder hele verden, slik den ble forbilledlig fremstilt ved den pavelige søndagsloven av 538. Å anvende søndagsloven i De forente stater i sammenhengen av en tredobbel anvendelse av profetien for å hevde at søndagsloven beviser hvem som er det moderne Roma, er å se bort fra de profetiske kjennetegn som ble etablert av det hedenske og det pavelige Roma. Det finnes to atskilte søndagslover i de siste dager, og ingen av dem er et bevis for å identifisere at folkets røvere er De forente stater. Når vitnesbyrdet fra det hedenske og det pavelige Roma blir feilaktig fremstilt for å opprettholde en privat tolkning, slik det nå blir gjort, viser det at de som søker å opprettholde sin private tolkning, ikke forstår forbilde og motbilde.

Det hedenske Roma er et forbilde på De forente stater, og det pavelige Roma foregriper det moderne Roma. Sammen med denne feilaktige anvendelsen av en tredobbel anvendelse av profetien, og påstanden om at det som undervises er satt i sammenhengen av «forbilde og motbilde», følger også den andre feilen, nemlig å definere «ødeleggelsens styggedom» slik den fremstilles innenfor rammen av en tredobbel anvendelse av profetien.

Fra år 66 til år 70 e.Kr. angrep to romerske generaler Jerusalem. Begge generalene, Cestius og Titus, begynte med en beleiring, men bare én trakk seg tilbake fra beleiringen for en kort tid, noe som i forsynets ledelse gjorde det mulig for de kristne å flykte. Det var under den første beleiringen, under Cestius, at de kristne gjenkjente advarselen om å flykte. Da Titus kom for å fortsette krigføringen mot Jerusalem i år 70 e.Kr., begynte han med en beleiring og opphørte ikke før Jerusalem og tempelet var ødelagt. Jesu advarsel inneholder to trinn. Det første er tegnet til å flykte, og deretter forfølgelsen. I oppfyllelsen av advarselen i det femte og sjette århundre skilte de kristne seg fra den korrupte romerske kirke før 538, og deretter begynte forfølgelsen.

Paulus gjør det meget klart at hele den nedtegnede historien om det gamle Israel ble skrevet for dem som lever i de siste dager, og at alle disse historiene var forbilder, selv om det greske ordet «typos», som betyr forbilder, i hans klassiske framstilling av denne sannheten er oversatt med «eksempler».

Men alt dette hende dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet til. 1 Korinterbrev 10:11.

Historiene i kapittel ti, som Paulus bruker for å sette denne sannheten inn i sin sammenheng, var ikke en historie om det gamle Israel som handlet rettferdig.

Men Gud hadde ikke behag i de fleste av dem; for de ble slått ned i ørkenen. Men disse ting hendte som eksempler for oss, for at vi ikke skal ha lyst til onde ting, slik de også hadde lyst. Bli heller ikke avgudsdyrkere, slik noen av dem ble; som det står skrevet: Folket satte seg ned for å ete og drikke, og sto opp for å leke. La oss heller ikke drive hor, slik noen av dem drev hor og falt på én dag, tre og tjue tusen. La oss heller ikke friste Kristus, slik også noen av dem fristet ham og ble ødelagt av slangene. 1 Korinterbrev 10:5–9.

Den hellige historie er en beretning om både Guds folks rettferdighet og urettferdighet, men i begge tilfeller er historien fremdeles et forbilde for Guds folk som lever i de siste dager. Historien om opprøret i Minneapolis i 1888 er en beretning om urettferdighet, til tross for hva adventisthistorikere hevder. Opprøret var så dyptgående at Ellen White bestemte seg for å forlate møtet, og hun ble bare værende fordi en engel fortalte henne at det var hennes ansvar å bli og nedtegne opprøret, som var en parallell til opprøret til Korah, Datan og Abiram i Moses' historie. På det møtet steg den mektige engelen i Åpenbaringen kapittel atten ned, men budskapet han kom med, ble forkastet.

Den historien var et forbilde på 11. september 2001, da de store bygningene i New York City ble lagt i ruiner. Denne historien innbefattet det første lovforslaget om søndagslov som skulle fremmes av senator Blair. Hans anstrengelser for å håndheve søndagen som en nasjonal tilbedelsesdag mislyktes, men det var en del av en hellig historie som var et forbilde på de siste dager. Senator Blairs lovforslag var advarselen om å flykte fra byene. Før 1888, da søster White talte om nødvendigheten av å bo utenfor byene, talte hun i framtidstid. Hun pekte fram mot en tid i den nære framtid da Guds folk måtte flytte ut på landet. Etter 1888 satte alle søster Whites henvisninger til nødvendigheten av å bo på landet hennes råd inn i den sammenheng at tiden for å være på landet allerede var kommet. Blair-lovforslaget i 1888 var tegnet på søndagshåndhevelse, slik Lukas uttrykte det, på et sted hvor det ikke burde være. Søndagshåndhevelse skulle ikke bringes inn i De forente staters kongress, for det var en fornektelse av et grunnleggende prinsipp i grunnloven.

Historien om 1888 ble nedtegnet for å tjene som et forbilde på den profetiske historien som begynte den 11. september 2001. Blair-loven i 1888 var et forbilde på Patriot Act av 2001. Den var advarselen som gikk forut for den faktiske håndhevelsen av dyrets merke. Ingen som følger Kristus, bør bo i en by etter 11. september 2001. Det var den profetiske beleiringen som påla Guds folk å flykte. Og likesom det finnes to søndagslover som er gjenstand for de siste dages profetiske modell, slik de er framstilt ved søndagslovene i det hedenske og det pavelige Roma, blir

begge søndagslovene forutgått av advarselen om å flykte.

For dem som bekjenner seg å være syvendedagsadventister, skulle de i profetisk lys gjenkjenne Patriot Act som et tegn til å flykte fra byene ut på landet i forkant av den snart kommende søndagsloven. Den samme søndagsloven var tegnet for Guds andre hjord, som fremdeles er i Babylon, til å flykte ut av Babylon i forkant av den håndhevelse av søndagen som skal bli pålagt alle nasjoner.

«Når Amerika, den religiøse frihets land, skal forene seg med pavedømmet ved å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folk i alle land over hele jorden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

Akkurat som den tredobbelte anvendelsen av de tre Elias fastslår at det finnes to klasser av Guds folk i de siste dager, identifiserer den tredobbelte anvendelsen av Roma at det finnes to adskilte søndagslover. De som ønsker å hevde at De forente stater er ditt folks røvere, og at derfor De forente staters profetiske rolle stadfester synet, antyder at den snart kommende søndagsloven i De forente stater er den ødeleggelsens vederstyggelighet som Kristus pekte på som en advarsel for sitt folk om å flykte fra den kommende forfølgelsen. De unnlater å identifisere forskjellen mellom beleiringen, som er varselsignalet om å flykte, og den andre beleiringen, som representerer når den faktiske håndhevelsen av en søndagslov begynner forfølgelsen i de siste dager. De unnlater å behandle forskjellen som er stadfestet på grunnlag av to vitner, nemlig at det skal være to adskilte søndagslover som oppfyller profetien i de siste dager. Ved å gjøre dette hevder de at den snart kommende søndagsloven i De forente stater er advarselen fremstilt som den ødeleggelsens vederstyggelighet som det er talt om ved profeten Daniel, og det er den, men ikke slik de definerer den.

Søndagsloven i De forente stater er advarselen til Guds andre hjord, som ennå er i Babylon, om å flykte fra hennes samfunn. Den er derfor en advarsel om den kommende søndagsloven som blir påtvunget alle nasjonene.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil likevel den samme krisen komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

Deres påstand er at søndagsloven i USA identifiserer USA som det symbolet som stadfester det profetiske synet; men i sammenhengen med den advarselen om å flykte som Kristus gav, representerer denne søndagsloven en verdensomspennende advarsel til arbeiderne i den ellefte time om å flykte ut av Babylon.

Når søster White retter advarselen om å flykte, retter hun den mot søndagslovsspørsmålet som overtar hele verden. Denne bevegelsen begynner med søndagsloven i De forente stater. Hun identifiserer søndagsloven i De forente stater som advarselen om den kommende forfølgelsen.

«Ved det dekret som håndhever innstiftelsen av pavedømmet i strid med Guds lov, vil vår nasjon fullstendig løsrive seg fra rettferdigheten. Når protestantismen skal rekke sin hånd over kløften for å gripe den romerske makts hånd, når den skal strekke seg over avgrunnen for å slutte hånd med spiritismen, når vårt land, under innflytelse av denne trefoldige union, skal

forkaste ethvert prinsipp i sin grunnlov som en protestantisk og republikansk regjering, og skal legge forholdene til rette for utbredelsen av pavens løgner og villfarelser, da kan vi vite at tiden er kommet for Satans forunderlige virksomhet, og at enden er nær.»

«Slik de romerske hærs nærmelse var et tegn for disiplene på Jerusalems forestående ødeleggelse, slik kan dette frafallet være et tegn for oss på at grensen for Guds langmodighet er nådd, at vårt folks misgjerningers mål er fullt, og at barmhjertighetens engel er i ferd med å ta sin flukt, for aldri å vende tilbake. Guds folk vil da bli styrtet inn i de scener av lidelse og nød som profetene har beskrevet som Jakobs trengselstid. De trofaste, forfulgtes rop stiger opp til himmelen. Og slik Abels blod ropte fra jorden, er det også røster som roper til Gud fra martyrs graver, fra havets gravsteder, fra fjellenes huler, fra klosterhvelv: 'Hvor lenge, Herre, du hellige og sannferdige, drøyer du med å holde dom og hevne vårt blod på dem som bor på jorden?'» Testimonies, bind 5, 451.

Søster White identifiserer søndagsloven i De forente stater og betegner den som et «tegn» på at nådetiden for De forente stater er over. Men Guds folk i de andre nasjonene i verden skal også bli stilt overfor den samme prøven. Det er et tidsrom fra søndagsloven i De forente stater inntil Mikael står fram og menneskenes nådetid avsluttes. Når den avsluttes, «barmhjertighetens engel tar sin flukt».